

KATRI SISKO

30

tapaa
tunnistaa

Se

aikea

30 tapaa tunnistaa

Se oikea

Katri Sisko

30 tapaa tunnistaa

Se oikea

© 2021 Katri Sisko

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-5110-7

Elämäni rakkauksille

1. luku

– Meidän pitäisi lopettaa, Mikko kuiskasi suudelmien välissä.

– Mm, mm, minä vastasin.

Mikko painoi minut vasten kuulutuskopin seinää. Hänen kätensä kulkivat alas pitkin kylkiäni ja ujuttautuivat helman alle. Kosketus sai minut värähtämään. Jos olisimme olleet jossain muualla kuin töissä, olisin pian päässyt eroon paidastani.

Oli välitunti. Meidän olisi kuulunut olla joko korjaamassa kokeita tai kahvittelemassa kollegoiden kanssa. Sen sijaan olimme jälleen kerran tehneet koulun kuulutuskopista pussauspisteen. Toimintamme oli tietenkin täysin sopimatonta, mutta kiinni jäämisen riskiä ei ollut. Ovessa oli lukko, eivätkä muut opettajat käyttäneet koppia kuin kaatopaikkana.

Voihkaisin, kun Mikon huulet löysivät korvanlehteni.

– Nyt lopetetaan, kuiskasin, vaikka vedin Mikkoa vain lähemmäs. – En voi taas myöhästyä tunnilta.

– Mm, mm, lopetetaan kohta, Mikko vastasi ja painautui tiukemmin minua vasten.

Kohotin käteni upottaakseni sen Mikon hiuksiin, mutta sormeni tarttui matkalla johonkin. Vetäisin vahingossa hyllyltä alas köynnöksen, jolla oli joskus muunnettu jumppasali juhlatilaksi.

Sen päältä putosi maahan pikkutavaraa, pakka papereita ja pölyisiä piirtoheitinkalvoja.

Kaatuva kaaos sai meidät hetkeksi irrottamaan huulet toisistaan. Seisoimme pölypilven keskellä ja tuijotimme sotkua. Sitten katsoimme toisiamme.

– Siivotaan huomenna, sanoimme yhteen ääneen.

Huulemme hakeutuivat taas yhteen kuin magneetit. Käteni löysi viimein tiensä Mikon paksuihin, pörröisiin pellavahiuksiin. Mikko oli juuri ujuttamassa kättään rintaliivieni alle, kun kello soi. Hidastimme hieman suudelmia.

– Mitä luulet, voisimmeko sittenkin hieman myöhästyä tunnilta? Mikko kuiskasi korvaani matalalla äänellä.

– Mm, mm, pari minuuttia vielä.

Olin vannonut, etten enää myöhästyisi tunnilta, mutta olimme siinä kohtaa suhdetta, jota sinkkuystäväni Mira kutsui kateellisena pornovaiheeksi. En voinut mitään sille, että suudelmien kaipuu ylitti kaikki sovinnaisuuden ja säädyllisyyden rajat.

Mira oli myös väittänyt, että alkuhuuma loppuisi aikanaan. Sitä oli sillä hetkellä vaikea uskoa. Minä ja Mikko olimme koko kesän olleet kiinni toisissamme ja yrittäneet ottaa takaisin kaiken sen ajan, jonka olimme menettäneet. Olimme kuukausia olleet salaa rakastuneita toisiimme, aivan kuin romanttisen komedian pääpari, jonka tunteet ovat selviä kaikille muille paitsi heille itselleen. Kaikkien kommellusten jälkeen tunnustimme lopulta ihastuksemme elokuvatyyliin lentokoneessa matkalla Pariisiin, jonne kumpikin olimme menossa kevään leirikoulun valvojiksi. Matkan jälkeen olimme viettäneet niin paljon aikaa sängyssä

(sekä esimerkiksi sohvalle, suihkussa ja sovituskopissa), että olimme jo alkaneet miettiä, millä määrällä perättäisiä pornopäiviä pääsisimme Guinnessin ennätystenkirjaan.

Minuutteja oli kulunut jo enemmän kuin pari. Olisin luultavasti unohtanut koko oppitunnin, ellei avain olisi äkkiä rahissut ovelle. Säikähdimme ja vetäydyimme nopeasti irti toisistamme.

– Käyttääkö joku tätä roinaa oikeasti? ehdin suhahtaa Mikolle.

Käytävän valo ujuttautui sisään. Siristelimme silmiä. Oven takana oli historian opettaja Kari tutussa villapaidassa. Hän hätkähti, sulki oven, tajusi kai tulleen jo nähdyksi ja avasi oven uudestaan.

– Jaahas, täällä oli muitakin, Kari sanoi.

En tiennyt, tajusiko Kari mitä oli keskeyttänyt. Huuleni polttelivat paljastavan punaisina. Kiirehdin sanomaan:

– Etsiskelin tässä vain materiaalia ruotsin tunnille.

Tartuin ensimmäiseen käteeni osuvaan tavaraan. Se oli iso laatikko pääsiäismunista tulleita esineitä. Hmm, ehkä niitä voisi käyttää vaikka pelinappuloina? Mikko puolestaan tarrasi pahvinna, joka joskus oli palvellut koulunäytelmäkulissina.

– Oli tarkoitus tänään matematiikan tunnilla, tuota... laskeskella pinta-aloja, Mikko sanoi.

– Eikä näin laadukkaita dokumentteja enää tehdä, Kari sanoi ja otti hyllyltä muutaman VHS-kasetin. – Mitä sitä vaihtamaan, kun on kerran hyvän löytänyt!

Tuijotimme hetken aikaa toisiamme kuin kolme rikoskumppania. Solmimme sanattoman sopimuksen. Mikä tapahtui

kuulutuskopissa, jäi kuulutuskoppiin. Kari nyökkäsi meille, piilotti kasetin väljän villapaitansa poimuihin ja lähti kohti luokkaa.

– Minä kun luulin, että historian luokan VHS-laitteisto on vain rekvisiittaa, Mikko kuiskasi minulle.

– Kuinka hän on onnistunut välttämään kaikki digiajan puhdistukset? kuiskasin takaisin puoliksi kateellisena.

Kari vilkaisi käytävällä taaksepäin. Minulle ja Mikolle tuli kiire nostaa laatikoista kyhätty linnake ulos varastosta. Katseista välittämättä kannoimme pahvipalatsin matematiikan luokkaan. Oven takaisessa turvassa Mikko huohti.

– Huh, se oli lähellä.

– Ehkä meidän pitäisi jatkossa pysytellä erossa toisistamme työpäivän aikana. Joudumme vielä rehtorin puhutteluun.

Kumarruin vaihtamaan Mikon kanssa vielä yhden kiusoittelevan suudelman ja kuiskasin:

– Mutta illalla meitä ei estä kukaan.

– Mm, illalla, Mikko mutisi ja suukotti korvaani.

Tilanne olisi saattanut lähteä jälleen eskaloitumaan, ellei Mikko olisi kuiskannut korvaani vielä jotain, joka sai minut värehtämään jostain aivan muusta kuin intohimosta.

– Puhutaanko sitten sunnuntaistakin? Mikko kysyi.

2. luku

– Hei, meidän piti puhua sunnuntaista, Mikko sanoi illalla.

Olimme jääneet eteiseen pussailemaan heti Mikon saavuttua. Vastaukseksi hivutin Mikon paitaa ylemmäs.

– Joo, mutta jatketaanko ensin siitä, mihin jäimme päivällä...

– Mm, mm.

Mikko vastasi suudelmaani, nosti kädet kasvojeni ympärille ja rutisti kevyesti hiuksiani. Otimme yhdessä pieniä askelia kohti makuuhuonetta. (Perusteellisten kokeilujen jälkeen olimme tulleet siihen tulokseen, ettei erotiikka välttämättä kaivannut sen erikoisempaa estradia.) Tunsin lämmön leviävän koko var-talooni. Suljin silmäni ja työnsin sunnuntain pois mielestäni. Olisin vain halunnut pysäyttää kellot ja jäädä ikuisesti sänkyyni. En halunnut minkään pilaavan ihastunutta alkuhuumaamme. Enkä ainakaan katkaisevan ennätyksellistä seksiputkeamme.

Mikko alkoi riisua silmälasejaan. Hänellä oli suloinen tapa asettaa ne yöpöydälle hellimpien hetkien ajaksi. Hänen kätensä kuitenkin pysähtyi, kun jostain kuului ensin rysähdys, sitten ryminää ja lopulta ryntäilyä. Kynnet kirskuivat kaarteessa, ja jotain harmaata suhahti ylitsemme ja ohitsemme sängyn alle.

Pikaisen tarkistuksen jälkeen selvisi, että kissani Prinssi oli hengissä ja hyvinvoiva, mutta yhdestä keittiön yrttiruukusta ei enää voinut sanoa samaa.

– Minä se en ainakaan ollut, sanoi multaa turkistaan pörhen-televä Prinssi ja poistui sängyn alta arvokkaasti astellen.

Kissaa enemmän kärsi lopulta tunnelma. Painauduin silti pikaisen siivouksen jälkeen uudestaan Mikkoa vasten.

– Mihin me jäimmekään? kuiskasin Mikon korvaan.

– Meidän piti puhua sunnuntaista.

Mikko väisti suudelman, tarttui minua lujasti käsistä ja pakotti minut katsomaan itseään ihanan ruiskukan värisiin silmiinsä.

– Ihan kuin sinä välttelisit koko aihetta. Onko sinua alkanut kaduttaa, että viet minut tapaamaan perhettäsi?

– Ei tietenkään!

Se oli valhe. En tietenkään halunnut, että Mikko tapaisi perheeni. En siitäkään huolimatta, että potentiaalisen poikaystävän esittely voisi saada äidin vuosikausia jatkuneen vihjailun, uhkailun ja painostamisen viimeinkin loppumaan.

– Mikset sinä sitten suostu puhumaan sunnuntaista?

– Minustahan on söpöä, että mietit sunnuntaita, sanoin, suukotin Mikkoa nenän päälle ja jatkoin sujuvasti valehtelua:

– Ei sinun sitä tarvitse jännittää!

– Minua jännittäisi vähemmän, jos kertoisit vähän jotain perheestäsi, Mikko sanoi ja hieroi nenäänsä minun nenääni vasten.

– Hyvä on, hellyin. – No, Tuomaksenhan sinä oletkin jo tavannut.

– Joo, hän oli tosi hauska.

Toki, jos piti hauskana pieruvitsejä ja puujalkaveistelyjä. Pikkuveljeni oli niin lapsellinen, että minun oli vaikea käsittää, miten hän oli päätenyt vakituiseen parisuhteeseen. Kaiken lisäksi Tuomas oli alkanut kesän mittaan viljellä puheissaan vihjauksia siitä, että hänen omakotitalossaan olisi tilaa kasvattaa muutakin kuin yrttiruukkuja.

– Mitä tulee minun vanhempini...

Huokaisin syvään ja jatkoin:

– Olet varmaankin kuullut sen sanonnan puista ja omenoista? Siinä ei oteta huomioon sitä, että omena voi vielä putoamisen jälkeenkin jatkaa vierimistä.

Siinä missä itse olin kansainvälinen kosmopoliitti, vanhempieni käsitys matkailusta oli kauppareissu Kuopioon. He olivat asuneet koko elämänsä Kotikaupungin laitamilla ja varautuneet siihen, ettei paha päivä pääsisi yllättämään. He eivät koskaan heittäneet roskiin mitään, eivät edes vanhentuneita käsityksiä tai kuvitelmia. Kumpikin uskoi esimerkiksi vahvasti, että naiset olivat Venuksesta, miehet Marsista, ja että niin kuului ollakin.

– Luuletko, että he pitävät minusta? Mikko kysyi.

– Totta kai he pitävät!

Hymyilin ja mietin, olinko koskaan ennen valehdellut Mikolle näin monta kertaa putkeen. Äiti ja minä emme nimittäin olleet ainoastaan eri planeetoilta vaan eri aurinkokunnista. Hän odotti jo varmasti, että pääsisi pureskelemaan poikaystäväehdokkaani paheksunnan poskihampaillaan. Miksi

olin edes mennyt mainitsemaan Mikolle äidin kutsusta? Olisihan minun pitänyt ymmärtää, että Mikko kiltteyttään suostuisi.

Kuulin korvissani pahaenteisen tikityksen, mutta päätin, etten ajattelisi enää mitään muuta kuin tätä iltaa.

– Joko nyt voidaan mennä sänkyyn? kuiskasin Mikon korvaan.

– Hyvä on, Mikko kuiskasi takaisin minun korvaani. – Jos välttämättä vaadit.

Hän suuteli minua niin, etten kuullut enää sen enempää kelloja kuin kissan kiellettyjä kiipeilyjä.

Pian silmälasit päätyivät jälleen yöpöydälle.

3. luku

Sunnuntaina olin muuttanut mieleni ajan seisauttamisesta. Tuijotin epätoivoisena vanhempieni vanhaa kaappikelloa ja toivoin, että sen viisarit olisivat liikkuneet edes hitusen nopeammin. Emmekä olleet ehtineet kuin istua alas ruokapöytään.

Kun äiti katsoi Mikkoa viattomasti hymyillen, arvasin että armoton kuulustelu alkaisi.

– No, Mikko, mistä sinä olet kotoisin? äiti kysäisi.

Mikon vastaus sai heti äidin haarukan kirshahtamaan lautasta vasten.

– Loviisasta? Vai Etelä-Suomesta.

Vuokra-asunto, matematiikan opettaminen ja määrääikainen työsuhde aiheuttivat äidin haarukalle lisää liioiteltuja liikahduksia. Äiti kiinnitti huomionsa niin epäolennaisiin asioihin! Eikö häntä kiinnostanut, että minä ja Mikko olimme jo pitkään ennen pussauskoppiaikoja olleet toistemme parhaat ystävät? Tai se, että Mikko piti hellyttävänä haavettani lottovoitosta, vaikka se matemaatikon näkökulmasta oli käytännössä mahdoton.

Tuomas virnuili minulle pöydän toiselta puolelta, kun äiti tenttasi Mikolta sukujuuret ja salaisuudet. Puristin haarukkaa rystyset valkeina. Mikko vastaili äidin kyselyihin ihailtavan

tyynesti. Kuinka Mikko aina olikin niin rauhallinen tilanteessa kuin tilanteessa? Minä sen sijaan vetäisin perunan väärään kurkkuun, kun äiti alkoi kysellä Mikon entisistä tyttöystävistä.

– Riittäisiköhän jo? puuskahtin. – Ei kai Mikolta kaikkea tarvitse tänään tentata.

Äidin ei todellakaan tarvinnut tietää, että minun ja Mikon edellisen tyttöystävän Tiinan välillä oli ajallisesti vain viikkoja. (Yritin itsekin aktiivisesti unohtaa asian ajatteleamalla sitä vähintään kerran päivässä.)

– Minähän vain yritän tutustua! äiti väitti. – Oletko sinä Mikko muuten Facebookissa?

– Äiti! Et sinä nyt voi lähettää Mikolle kaverikutsua. Emmehän mekään vielä ole kavereita!

– Eihän hän muuten saa Mikkoa liitettyä helmihääryhmään, Tuomas sanoi kirkkain silmin. (Selvä kosto siitä, että hän joutui auttamaan äitiä ryhmän perustamisessa.)

– Niin, meillä on Facebookissa sellainen ryhmä kaikille, jotka on kutsuttu helmikuussa juhlimaan hääpäiväämme, isä selitti Mikolle ja taputti äidin kättä hellästi.

– Meille tulee kolmekymmentä vuotta aviossa täyteen, äiti sanoi ja puristi isän kättä. – Siinä onkin teille nuorille tavoitetta.

Äiti katsoi minua ja iski silmää. Tuomas pidätteli hihitystään niin, että oli tippua tuoliltaan. Kalautin haarukkani lautaselle. Miksi olinkaan kuvitellut, että vihjailut loppuisivat, kun äiti tapaisi Mikon? Seuraavaksi äiti tietysti kaivaisi esille mummon sormuksen ja sitten hän jo varaisikin Mikolle paikkaa sukuhaudasta. Eikö kukaan perheestäni todella ymmärtänyt, ettei

Mistä tietää,
että on kohdannut

Sen oikean?

Elina on rakastunut. Kaikkien kimmellusten jälkeen hän on viimeinkin yhdessä unelmiensa miehen kanssa. Enää tarvitsee vain elää onnellisena elämän loppuun saakka.

Valitettavasti koitokset päättyvät loppusuudelmaan ainoastaan elokuvissa. Rakkaustarinan juoni mutkistuu, kun Elina tekee raskaustestin. Kuvioita on pian tulossa sekoittamaan pieni kolmas pyörä. Kuinka käy romantiikan, kun arjessa on edessä sekä uusia että vanhoja haasteita?

30 tapaa tunnistaa Se oikea on valloittava ja vauhdikas kertomus yllätysraskaudesta, tosirakkaudesta ja kaikesta siitä, mitä onnellisen lopun jälkeen voi vielä tapahtua.

Teos on itsenäinen jatko-osa romaaneille *30 ennen 30* ja *30 jälkeen 30*.

BoD

